

Õnnisõnad

Kristlik
Ühing

„Ühendus
Kristuses“

„Sinu tahtmine sündigu.
Matt. 26, 42.“

№ 6.

Ajakirjas avaldatud tööde järeltrükkimine, tõlkimine
ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna
on keelatud

Ajakirja „Elu-Päike“ tellimisehinnad:

Neli	numbrit kättesaatmisega . .	75 senti
Kaheksa	„ „ „ „ . .	1 kr. 45 „
Kaksteistkümme	„ „ „ „ . .	2 „ 25 „

Üksik number 20 senti.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMLIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI

№ 6

Vastutav toimetaja: Karl Nusar.

Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“.

1934.

Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Jaama t. № 8.

„Elu-Päike“.

Pühendus eesti noorsoole.

Saabub kevad... oodatakse lume ja jää sulamist... maa tunneb ette elu liikumist!

Toored tuuled, julmad külmad, kerge-meelselt möllavad tuisud peavad andma maad kevadise õhu õrnale puhangule, lähenevale soojusele ja rõõmsate kevadiste päevade selgusele...

Süda hõiskab vastu ärkavale loodusele! Eel—lilled, kaunid lõhnad, aga selle järel—küpsevad viljad!

Pakitsevas ootuses helget ülestõusmise püha, hinged jänunevad päikest: nad sügavalt tunnevad ja teavad, et kevad on ainult elustava päikese sisemise toime nähtav tulemus.

Kui ei oleks ilmunud päike — poleks võinud ilmuda ka kevad!

Vaja valgust, vaja soojust, vaja elu, et lööks õitsele kevad! —

„Elu-Päike“ sünnitab „Elukevade“!

Nii ka tegelikkuses!

Katsus kevad ilmuda enne päikest... ei olnud siis südameid ülesäratavaid vaimlikke elukiiri ei olnud nende hingede magavalt maalt surmakatet maha võtvat soojust, ei olnud pimedust peletavat ja vaimliku kasvuenergiat väljavalavat valgust.

Oo, kui armetud, kui kahvatud ja jõuetud olid need päikeseta üleskasvanud lilled!

Ja kui samased neile olid hinged, arganud üles keset kunstlikku kevadet!

Oo, ei sõbrad! „Elu Päikeseta“ ei või olla kevadist elu.

Oo, ei! Päikeseta ei või olla vaimlikku elu, vaimlikku kasvu ega vaimliku tunnetuse valgust!

Ei olnud päikest...

Oli pime... külm... surnud...

Ilmusid esimesed mitmevärvilised „Elu-Päikese“ kiired ja hakkasid tungima kõikjale, et oma armastusega toivotada oma südames neid närtsinud, elutuud, kaeblikult nutvaid lilli... vaevalt hingavaid hapraid lilli, peenetel kahvatutel vartel.

„Elu-Päike“ otsis üles oma kiirtega kõik kannatajad, koormatud ja haiged hinged, et äratada üles neis elavat usku teavase aedniku tervestegevasse ja hoolitsevasse kätte!

„Elu-Päike“ õrnalt poetus südamele salajastesse urgastesse, jahtunud vaimliku teadmatuse ja sügava eksimuse pimeduses, kutsudes neid avanema elupäikese vaimliku tunnetuse hoovavale valgusele.

Loodus on vaimliku tegelikkuse sümbol! Sümbol kõneleb ainult ajutiselt õpetuseks — nii ka loodus...

Pimeda, külma talve peletab kuum, valgustkandev, eluküllane päike, avades loodusele uue valguse, soojuse ja elu seisukorra... avades temale — kevade!

Nii patuse, pimeda ja külma talve kõrvaldab armastusega, valgusega ja Kristuse eluga Tema igavene Oiguse Päikel (Mal. 4, 2.)

Looduses on kõik mööduv, kuid vaimlikus tegelikkuses ei kao Elu Päike ja kes tõusnud Ta läbi surnuist ellu, see enam ei sure!

Elukevad on ainult õrn algus... see on esimene hinge äratav puhang...

№ 6 1934
KIRJANDUSLIK ÜHENDUS

1858/5

Eel...
Elusuvi... see on kohtamine Kristuse
Olemuse kuuma päikesega... see on jänu-
neja hinge ümberpöördumine.

Lõikuselu... see on kuldsete vihkude
Jeesuse jalgade ette kandmine... see on
kannatava armastuse elav töö hingede
omandamises Issandale.

Elusügis... need on küpsenud enesalga-
mise viljad, nõrguvad Kristuse elumahlalt.

Need on lihale ärasurevate ja vaim-
likule elule ülestõusnud hingede vaimu
merevaigused viljad.

Terve elu tekib Elu Päikeses... tekib

Elavas Kristuses!

„Elu-Päike“ avab mitte ainult kevadise
ärkamise elu, vaid ka ümberpöördumise
elu, lõikuse elu Tema aedades ja nurme-
del, küpseva sügise viljakandva elu — ning
elu ühenduses Kristusega!

Oo, kui palju, palju rõõmsaid ülestõus-
nud lilli, kaunistatud patukahetsuse pisa-
rate pärlestega upuvad „Elu-Päikeses“ val-
guses!

Soojusandjad Päikeses kiired paistavad
läbi elavate viinmarjakobarate Kristuse käes.

Oo, imeline Ülestõusmise elu!

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff.*

Üks ilusam kui teine.

Varane kevadhommik laboratooriumis.
Pikkamööda sissetungiv aovalgus võist-
leb gaasilambiga nurgas, helkides vastu
— siin kolbikeselt, seal keeduklaasilt, teisel
mõnelt pudelilt.

Töölaua juures küürutab tummalt kee-
miku kogu — põll katkine rohtude toimest.

Suure huviga jälgib ta reaktsioone kol-
bis, kust üha suurenedes paiskuvad välja
pruunid, mürgised, surmakandvad auru-
pilved.

Aegajalt toimuvad väikesed plahvatused
iseloomustavad ägedat reaktsiooni — kus
hävineb vana ja tekib uus, kuid — ainult
materია.

Monotoonses askelduses, mida aegajalt
katkestavad tõukelised reaktsioonipuhangud
kolbis, möödub tund tunni järele — kee-
miku elu.

Sääl korraga — mu sõber astub uksest
sisse ja toob mulle „Elu-Päikest“.

Laboratooriumis tekib vaikus — reakt-
sioon kolbis vaibub.

Rõõmsalt tungivad nüüd korraga aknast
sisse esimesed päikeses kiired, mööduvad
võorastades reaktsiooni kolbist ja peatuvad
siis „Elu-Päikesel“.

Imeline rahu vallutab südame — tun-
dub, et Jeesus on tulnud laboratooriumi.

Silmi eest mööduvad veel hetkeks usu-
lised organisatsioonid; kus kõik ei käidud,
kus kõik ei olnud — need arvutud piibli-
ringid, teeõhtud, konverentsid Eesti Kristlik
Üliõpilasühingus, kus räägiti, vaieldi, arut-
leti — palju arutleti ja lõpuks ometi laiali
mindi igaüks oma koju — vist küll raskema
koormaga südamele, kui see oli sinna tulle.

Ainult külm kaja oli neist säilinud,
sest et nad ei suutnud avada teed Jeesuse
juure.

Ja nüüd — kõik on muutunud; kindlalt,
sügavalt vaimliselt, loitvate tähtedega on
abikaasad Smirnoffid lahti rainunud tee
otsijaile, jänunejaile — tee elava Kristuse
juure.

Ma tahan minna, kõigest südamest ta-
han minna eneseärasalgamise teed Elava
Kristuse järele ja kutsun ka teid kaasvõit-
lejad — tulge ruttu — Jeesus ootab meid!

Ja kuigi meid kõiki on sügavalt eksi-
tanud inimlikud õpetused Jumalikest sea-
dusist, saavad need tolmused kardinad
varsti ära kistud ja ellu tungib Elu-Päikeses
valguskiiri — üks ilusam kui teine.

Edgar Krusenber.

Kaldale.

Täna südamest, et olete minu kristliku ühingu „Ühendus Kristuses“ liikmeks vastu võtnud. Sellest silmapilgust tundsin nagu oleks minule, meres uppujale, lauatuük kätte ulatatud. Nüüd tunnen, et ükskord ikkagi jõuan randa Elava Jeesuse juure. Kui järsku läksid lahti minu silmad, nüüd näen kus on tõeline elu. Küsin eneselt: „Mispärast ma varem ei näinud oma elu kõlvatu olevat ja ei saanud aru, et kõnnin hirmsat musta hukatuse teed? Nüüd on minul otsata rõõm. Südameilt on otsekui määratu raske koorem ära võetud. Teie läbi olen mina suure Jumala armu osaliseks saanud.“

See on arm, mida vist igaüks ei saa.

Mul on väga kahju inimestest, keda näen igapäevases elus ja kes lähevad Kristusest ikka kaugemale ja lähemale sinna — põrgu sügavusele.

Olen Tallinnas paljudes palvelates käinud aga igalpool pettunud. Kirikust hoidusin terve eluaeg eemale. Kuid süda ihaldas kuhugi — aga kuhu minna?

Ja kui läksingi mõnesse palvelasse, kuhu rahata sisse ära mine, siis täitis hinge

Uuest õpetusest abielu kohta.

„Mis Jumal on ühendanud, seda ärgu lahutagu inimene“.

Matt. 19, 6; Mrk. 10, 9.

Meiepäevil on tekkinud uus õpetus abielu kohta. Inimesed kujutavad ette, et nad võivad puhtamalt, paremini ja pühamalt abielu kindlaks määrata kui Jumal Isel. Nad panevad Jumaliku käsu maha ja asetavad oma käsu asemele.

Õpetus seisab selles, et abieluinimesed kooselamise ära jätavad ja lasteta jäävad. Esiteks: Jumal pole abielu loonud lihaliku lõbu ja kirgede rahuldamiseks. Kirest ja lihalõbust ei teadnud esimesed inimesed midagi: neile oli avatud puhas, plekkideta, pühitsetud abielu, kui tööriist Jumala kätes järgneva põlve soetamiseks. Piibel annab

valu: tähendab inimest, kellel pole sugugi raha, see ei kuulegi Jumalasõna ja sõitku otsekohe põrgu.

Esimese töö tegi minu juures õe N. Smirnoffi vaimlikkude kirjutiste kogu, mille väljaannud õde M. Orav pealkirja all „Pimedusest Valgusse“ ja need sõnad ajakirja „Elu-Päike“ № 4. veergudel: „**Mu poeg, anna Mulle oma südal**“ (Õpet. 23, 26). Siis oli tung teile sõita.

Teilt koju sõites murdus ja läks puruks mu must ja jõe süda. Nüüd täna kõige-vägevamat Isa, et olen sellest hirmsast unest ülesärnanud. Nüüd näen ja saan aru kuidas Jumal on ikka minuga olnud, nii palju kordi imekombel surmast päästnud ja alati kõige raskematel silmapilkudel on Tema abi ootamata kõige lähem olnud. Kole on saatus kui inimesed sureb enne, kui tunneb ära Elava Kristuse.

Tahaks väga teid näha, armsad ühingu sõbrad; nii palju oleks rääkida, tahaks kellegile teist kõik välja valada, mis kogunud südamele neljakümne kolme aasta jooksul. Hirm tuleb peale kui mõtlen möödäläinud aegadele. Kas jätkub jõudu, et seda kõike Jeesuselt andeks paluda?!

J.P.

meile Jumala sulaste elust selge ettekujutuse, et nemad kõik abielu eesmärgina järgnevat sugu nägid! Kirgede, lihahimu, himude ja liialduste vastu manitsevad mitmed kohad Jumala Sõnas. (Kal. 5, 24). Kuna saatan peaausjalikult kristliku abielu vastu võitleb, sest ta teab et ainult „Jumala seeme“, püha järeltulev sugu tema vastu seista saab ja Kristuses saatana võidab, siis tarvitab ta kõiki abinõusid ja rajab mitmesuguseid õpetusi, et püha järeltulevat sugu hävitada! Patuse, roojase inimesooga saab saatan hakkama ja viib oma plaanid läbi, et Jumala käsk ära hävitada. Lihaliku

lõbu ja kire läbi viib saatan need kokku, kes Jumalast teineteisele polnud loodud ja hävitab kristliku abielu käsul. Selle eluõnnetuse läbi viib saatan abieluinimesed pattu ja paljud ei jõua kannatada selle oma valitud risti all, annavad ennast patule ära ja lähevad hukatusse. Lihalõbu ja kire läbi on muutunud järeltulev sugu roojaseks. Lõpuks on saatan välja mõelnud veel ühe abielu liigi, kus suguelu keelatakse. Jumala Sõna käseb aga abielu inimestele: „Ärge lahkuge üksteisest, muidu kui ühisel nõusolekul teatud ajaks, et segamata palvele pühenduda ja tulge siis jälle kokku, et saatan teid mitte teie talitsematuse tagajärgel kiusatusse ei vii.“ I Kor. 7, 5.

Esimest kord kuulsin ma sellest õpetusest Petrogradis, mis abieluinimestele käseb Jumala Sõna vastu ennast teineteisest eemale hoida. Üks õigeusu kiriku preester, Joann Kroonlinnast, oli selle alustaja. Ta abiellus, et kiriku seaduste järele kogudust seada, aga jättis oma naise kõrvale, kuni petetud noor naine avalikult tema peale kaebas. Tagajärjeks oli Joaniitide sekt, kes vaba kooselamist väljaspool abielu jutlustasid. Teist korda kuulsin niisugusest abielust Eestis. Ma ei tea milliseid tagajärgi sellel õpetusel siin on. Jumala Sõna järele on selge, et abielulised kristliku abielu seadustele alistuma peavad! Kui Kristus Oma jüngeritele kristliku abielu seadusi seletas, siis ütlesid nemad: „kui see nii on mehe seisukorras naise vastu, siis pole soovitatav abielluda.“ Matt. 19, 10. Kristus vastas neile: Mitte kõik ei taipa seda sõna, vaid ainult need, kellel selleks aru on antud. On nimelt abieluks kõlbmatuid, kes emahust nii on sündinud; on abieluks kõlbmatuid, kes inimeste poolt selleni on viidud; ja on abieluks kõlbmatuid, kes ennast Jumalariigi tahtmise pärast selleks on määranud. Kes taibata suudab see taibaku.“ Matt 19, 11 — 12.

Kristus seletab oma õpilasile, et abielu küsimus tema sügavustes on ainult nendele selge, kes selleks arusaamise on saanud; teised on võimetud taipama selle vaimlikku sügavust. Edasi mainib Kristus

vallaliseks jäämise võimalusi. Esiteks, kui inimene loomu poolest ei ole abieluks loodud; teiseks, nagu vanas Testamendis seisab: Jess. 56, 3 — 5; kolmandaks, kui hing täielikult Issandale andub selleks, et Teda teenida, nagu apostel Paulus ütleb: „Abieluinimene muretsseb asjade ilma eest.“ see on kitsamas mõttes (1. Kor. 7, 33—34). Kristus lisab juure: „Kes suudab taibata, see taibaku!“

Jumalalt on selge käsk nendele, kes lõplikult vaimlikule elule anduvad ja on vaimlike eesmärkide saavutamiseks määratud, vallaliseks jääda.

Nii siis, kes vaimlikult selleni on kasvanud, et ta sellest kutsest vaimlikult aru saab, siis peab ta seda tõestama oma eluga; niisugune inimene ärgu üldse abiellugu. Teiselt poolt vaimlik abielu, milles kõik isiklik ja maine on ära saladud selles vaimus, et abielupooled on Jumala tööriistad püha järeltuleva põlve soetamise teenistuses. Matt. 19, 10 — 12.

Kes kristliku abielu käske täita ei taha, ei tohi ka abielluda. Abiellumise või vallaliseks jäämise kohta ütles Paulus: „Selles on igal oma iseäralik armuand Jumalalt, üks nii, teine teisiti.“ I Kor. 7, 7. Ka ütleb tema: „Igaüks jäägu sellesse seisusesse millesse ta Jumala juure on kutsutud.“ I Kor. 7, 24; ka I Kor. 7, 17 (Menge tõlge). Kogu Piiblis ei leia me ühtki kohta, kus oleks lubatud kahe tähendusega abielu; vastupidi, me nägime juba, et see on keelatud: I Kor. 7, 5. Jumala Sõna tunnistab meile, et lasteta abielu on Jumala õnnistuseeta. Abielu, kus abielu inimesed ennast teineteisest eemal hoiavad, sellega ühenduses järeltulejateta jäävad, räägib Jumala käskudele vastu ja näitab missuguse kraadini vale ja valskus usklike juures on tõusnud. Kui nad ei taha abielukohustusi täita, siis peavad nad vallalisteks jääma, nagu ka ap. Paulus usklikele nõu andis. Näilikku abielu rajada on usklike seas soovimatu nähe. Abielu on Jumalast loodud ja prohvet Malakia avab meile, mida Issand abielu inimestelt nõuab: Mal. 2, 15.

Ei suuda nad seda täita, siis ei tohi ka seda suurt ülesannet oma peale võtta. Jumala käsu olemuse järele on esiteks selge, et Jumal midagi kahemõttelist luua ja õnnistada ei võinud. Teiseks ei või Jumal sellega nõus olla, et inimesed Tema kärke ja seadusi eitavad. Kolmandaks on niisugune näilik abielu vastu võttevaimule. Neljandaks keelab seda Jumala Sõna. (I Kor. 7, 5). „Mees täitku naise vastu abielu kohustused, samuti naine oma mehe vastu“. I Kor. 7, 3. Selle peale ütles mulle üks usklik: „See kuulutaja aga ütles, et tema abielukohustust naise vastu täita ei taha sel põhjusel, et see lihalõbu on“. „Üsub siis see kuulutaja, et kui tema oma abielukohustust ei täida, see läbi oma lihamõnu kaotab?“ Jumala Sõna ütleb: „Abielluda on parem, kui kiimalisi himusid kannatada“. I Kor. 7, 9. „Sest nii kaua kui meie lihas elasime, mõjusid käsu läbi erutatud patused kired meie liikmetes sarnaselt, et meie surmale vilja tõime. Nüüd aga oleme kui surnud käsust lahti, mis meid sidemes hoidis, nii et meie nüüd oma tööd teeme uues vaimu olemuses ja mitte vanas tähe olemuses“ Room. 7, 5–6. Kurb on see, et usklikud meiepäevil nii Jumala kärke maha kisuvad, et nad üldse on kaotanud arusaamise kristlikust abielust! Oma maise ja lihaliku arusaamise järele kujutavad nad ette abielu lihalõbuna. Nii heidetakse kristlik püha abielu, mis Jumalast Enesest loodud, mustusesse. Iga tõeline kristlane peab oma lihale surema. (Room. 6, 7). Pole usklikkudel paremat ettekujutust abielust, kui ainult lihalõbu ja kired, siis näitavad nad sellega oma seisukohta selles küsimuses. Süü selles, et abielu alahinnatakse, seisab inimestes enestes, aga mitte Jumalas ja Tema käskudes. Jumal pole midagi patust ega musta loonud. Lihalõbu, kirgi ja mustust abiellu toob patune inimene ise. Jumala Sõna käseb ja tunnistab meile: „Kõik aga, kes Kristusele Jeesusele kuuluvad, on oma liha ühes kirgedega ja himudega ristilõõnud“ Gal. 5, 24. Kui seda aga usklike juures ei ole, siis on see tunnistus,

et nad pole Elavat Kristust oma südamesse ja ellu vastuvõtnud!

See on tõsiasi! „Puhtatel on kõik puhas“ (Tiitus, 1, 15), kes oma liha kõigi himudega ja kirgedega ristilõõnud, on ja oma lihale surnud. „Sest kui teie lihalikult elate, siis on teil surm kindel, kui teie aga vaimu läbi (kurjad) ihu himud surmate, siis saate teie elu.“ Room. 8, 13. See on Jeesuses vabaks ja puhtaks saanud. Roojastele aga ei saa midagi puhas olla! Ka puhast, püha määrib ta „sest tema juures on mõlemad, mõtlemine ja südametunnistus määritud“. „Ärge laske pattu mitte enam oma surelikus ihus valitseda, et teie tema himudele sõnakuulmist annate; ja ärge seadke oma liikmeid mitte ülekohtu tööriistaks patu teenistuses, vaid seadke endid kui niisugused, kes surmast elusse on tulnud, Jumala teenistusse, ja andke oma liikmed Jumalale kui õiguse tööriistad.“ Room. 6, 12–13. Pääle selle seletab ap. Paulus, et abieluinimesed teineteisest lahkuda ei tohi, sest et saatan mõlemaid pooli kiusatusse viib ja abieluinimesed langevad pattu. Nii on ap. Paulus kategooriliselt sarnase näilise abielu vastu! (I Kor. 7, 5): Keegi teine uue õpetuse pooldaja ütles, et näilise abieluõpetus on põhjendatud Jumala Sõnaga: I Kor. 7, 29–30.

Ap. Paulusest ei saada siin aru! Ap. Pauluse siinkohal (I Kor. 7, 29–30) antud võrdlused näitavad selgesti, et ta ei mõtle et usklikud üldse nutta, rõõmustada ja tarvilikku osta ei tohi, vaid nii ka abielus ei pea ennast sinna külge siduma vaimiliselt et iga silmapilk vaimus vabalt Issandat austada. Paulus ei mõelnud mitte sellega abielu inimeste kooselamist hävitada, sest iseenesest mõistetavalt ei võinud ta Jumala seadmist ja käsku kaotada ja uut abielu liiki isikliku maitse järele luua. Ka oleks ta sellega vastu rääkinud oma sõnadele. I Kor. 7, 5. Sarnase seletuse mõtetus on selge. Paulus annab sügava vaimliku nõuande ja ehtsa kristliku õpetuse. Ei tohi abielust, abieluõnnest ebajumalat teha nagu seda ilmainimesed teevad.

Kristuse jüngril ei tohi mingeid sidemeid olla, mis teda seob ilma ebajumalaga. „Kes käe adra külge paneb“, ütleb Kristus, „ja tagasi vaatab, pole Jumala riigile kõlbulik“. (Luuk. 9, 62). Abielu ja abieluõnn peavad saama ohverdatud Jumalale, see tähendab: ei pea abielule vaatama kui isikliku omanduse või isikliku lõbu peale! Ka on abielu loodud, et Jumalat teenida ja Tema Nime austada! Isiklikud huvid peavad kõrvaldatama abielust, et ka abielu Jumalat võiks teenida ja see on mida väljendab apostel. Abielu peab olema Jumala omanduseks ja mingisuguseid isiklike eesmärgi mitte taotama, **siis** saab ta alles kristlikuks abieluks. Kurb on, et püha ja kristlikku suhtumist abielu vastu, mida apostel mõtleb — meieaja usklikud ei mõista. Nad tahavad Paulust paista lasta jumalikuks abielu käsust ülesastujana! Nende usklike seletuse järele osutub nagu oleks Paulus Jumala käsku abielu kohta püüdnud tühistada ja luua uut õpetust abielust. Niisugune seletus on selle tagajärg, et usklikud Jumala Sõna püüavad lihaliku mõistuse läbi seletada ja oma arvamist, isiklikku vaadet, Jumala tõena välja annavad! Vaimlik ja tõeline Jumala Sõna mõte jääb arusaamatuks ja suletuks. Need usklikud vaatavad Jumala käsule vastuhakkamisele kui pühale kohustusele. Vaimlik üleastumine ülendatakse pühaduseks. Järjekorraliselt on saatana õnnestunud sisendada usklike silma-

Usklike suhtumisest maailma.

(järg)

Samase sügava loogilise järjekindlusega kinnitab ap. Paulus edasi, et pole mõeldav Jumala templi ja ebajumalate ühtemahtuvus. Usklikul ei tohi olla mingeid ebajumalaid. **Ühe Jumala** kummardamine täitku terve südame. (3. Moos. 19, 18; Luuk. 10, 27). Nagu maailmaga ja tema ebajumalatega, nii ka lihaliku eluga ja tema ebajuma-

kirjalikkust, mille katteball võimalik täita oma inimsoo hävitamise programmi. Põhjus seisab selles, et usklikud pole läbi eland Püha Vaimuga ristimist, sellepärast on ka vaimlik neile suletud. Järgmised salmid (I Kor. 7, 31–32) tõendavad, et apostel usklike manitseb, et nad viimasel ajal, kus maailm hukkamineku poole läheb, enesele mitte ebajumalaid või sidumisemeid ei tee, vaid eneseärasalgamise läbi kõik Jumalale pühendavad, et kõiges ainult Tema tahtmist täita. Ka abielu peab Jumalat teeniva seisukoha võtma!

Et usklikud abielus ainult isiklike sihte näevad, siis leiab apostel niisugustele paremaks vallalisteks jääda, et Jumalat segamatult teenida, siiski lisab ta juure: „see on minu arvamine“. I Kor. 7, 40. Näilisest abielust pole üldsegi kõnet! See on iseenesest mõistetav, et sarnane suur apostel kui Paulus, kunaigi Jumala käskudele vastu seista ei võinud! Patt on Paulusele midagi sarnast juure kirjutada! Kes kristlikku abielu eneseärasalgamise läbi Kristuse Vaimus mõista ei või, see ei tohi oma lihalikku arusaamist ja oma Jumalale vastuseismist teistele süüks kirjutada!

„Ei taha teie ennast sellele arusaamisele tuua, et Issandat teenida, siis otsustage täna, keda teie teenida tahate... Mina aga ja minu maja, meie tahame Issandat teenida!“ Jos. 24, 15.

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff*.

latega on tarvis kiskuda puruks kõik sidemed, nii et jäänuseidki järele ei jääks. Ärge tehke palvekojast kaubakodal (Joh. 2, 15–16) Pisut Kristuselt, pisut saatana nagu seda on harjunud tegema tänapäeva usklikud. Jumala Sõna tunnistab: „**Jumalast sündinu** (see kes on Jumalast sündinud) **võidab ära maailma**“. I Joh. 5, 4.

(Venekeelse piiblitõlke järele) Tegelikult aga meie paneme tähele vastupidist nähet: maailm võidab usklikud ära ja oma elus ei erine nad millegi poolest maailmlikkudest! Sellega tuleb avalikuks nende tegelik seisukord: nad pole läbi elanud Jumalast sündi ja seepärast puudub usklikudel Kristuse Vägi maailma äravõitmiseks. Edasi avab ap. Paulus need vaimlikud tingimused, mida on vaja elus teostada, et Jumal meid vastu võtaks. „Seepärast minge nende seast ära ja lahutage endid, ütleb Issand ja ärge puutuge mitte roojase külge ja siis! — mitte varem — tahan Mina teid vastu võtta. Ja Ma tahan teile Isaks olla“ (II. Kor. 6. 17 — 18). Ap. Paulus tõmbab järsu piiri vaimlikkude ja maailmlikkude, Jumaliku ja saatanliku, pimeduse ja valguse, Kristuse Vaimu ja saatanavaimu, tõesete usklikkude ja maailmlikkude, Vaimus ja Tões kummardamise ja ebajumala kummardamise vahele. Paulus avab, et ainult siis, kui meie sisemiselt, vaimlikult täielikult maailmast välja läheme ja sisemiselt lahku lööme, võib Jumal meid vastu võtta ja olla meile Isaks.

Jäädes sisemisse katkestamata osadusse maailmaga, kaotavad usklikud kõik vaimlise, kõik töötused ja lakkavad olemast meie taevase Isa lapsed. See tõde tuleb omaks võtta nii sügavalt kui palju ainult suudame mahutada ja valjusega läbi viia elus.

Igasugune vaimlik tõde, mis pole rakendatud tegelikult meie ellu, vaid ainult haaratud kas peaga või tunnetusega, kaotab oma väärtuse ja ei oma jõudu ega vaimset tähtsust meie vaimlikul teel. (Jaak. 1, 22).

Usklikud õigustavad oma sõprust maailmaga rahusuhete vajadusega väliste inimestega ja mis kõige hirmsam, nad nimetavad seda sõprust maailmaga Kristuse armastuse väljendamiseks! „Kas teie ei tea, et sõprus maailmaga on vaen Jumala vastu?“ — küsib ap. Jaakobus tehes avalikuks selle vaimliku eksimuse, mis kategooriliselt läheb risti vastu tervele Jumala Sõnale. Nagu lapsed, kes ei tee vahet parema ja pahema käe vahel, segavad usklikud ära vaimlikult täiesti erinevad mõisted.

Inimestega rahulikkude suhete jalulhoidmist s. o. vaenust, tülist, kadedusest hoidumist, nõutakse igalt kristlaselt. (II. Tiim. 2, 23 — 26; Tiit. 3, 2; Eebr. 12, 14).

Kristus annab meile Oma rahu ja see rahu peab oleme meie sees, ainult

siis on meil võimalik väljendada tõest Kristuse rahu ka väljaspool ennast kõikide inimeste vastu vaatamata sellele, kas nad meie vaenlased või sõbrad.

Usklikud asendavad nende eneste sees puuduva Kristuse rahu välise leppikkusega ja sõbraliku suhtumisega maailmlikkude inimeste vastu kohandades ennast nende toonile ja püüdes olla meelepärane nende nõudmistele, nad ühistuvad maailmliku vaimuga ja kaotavad osaduse Jumalaga. „Kes tahab olla maailma sõber, see saab Jumala vaenlaseks“. Selle ümberlukkumata tõe ja purustamata vaimliku elu põhiseaduse avab usklikkudele ap. Jaakobus (Jaak. 4, 4) „Olgu teil rahu kõikidega“ — ütleb Jumala Sõna, aga sõprust maailmaga keelab Püha Kiri kategooriliselt ja käseb välja minna, lahku lüüa ja mitte sellesse puutuda“. II. Kor. 6, 14.

Aga kas usklikud teevad nii? —

Kõige pealt nemad ei lähe vaimlikult maailmast välja ja oma sisemise seisukorra poolest on nad tervena alla neelatud maailmlikust elust, maailmlikkudest vaadetest ja veendumustest ning maailma vaimust. Nemad tõepoolest lakkavad tegemast avalikku pattu: ei joo, ei suitseta, ei külasta lõbustuskohti j. n. e. ühesõnaga võtavad omale välise jumalakartliku väljännagemise, kuid samal ajal hoiavad nad enese sees alal kõige tihedama sisemise osaduse maailmlikkude pattude osalistega. Eriti raske on usklikkudel oma sisemise seisukorraga maailmast lahku lüüa omades seal sugulashingi, kuid ka siin seab Kristus küsimuse kategooriliselt ja ütleb: **kes armastab omakseid rohkem kui Mind, see pole Minu väärt** (Luuk. 14, 26). Jällegi kõik koondub valikule Kristuse ja maailma vahel — otsusele: tõusta sisemiselt kas Kristuse poole, hakates Teda kõige enam armastama, või maailma poole.

Selge on, et usklikud kõik need otsused pidid tegema ümberpöördumise momendil, kuid meie päevade suureks kurvastuseks ja jubeduseks on, et usklikud paremal juhul pöörduvad ainult välistest pattudest ja suurem osa neist sureb vaimlikult ning läheb maailma tagasi, tegemata täielikku otsust Jeesuse järel käia, s. o. ei ela läbi täielikku ümberpöördumist. Sebedeuse pojad jättes oma isa laeva, järgisid Kristusele (Mark. 1, 20).

„Käi sina Minu järel ja lase surnud oma surnud maha matta“ (Matt. 8, 22).

Nende sõnadega Kristus ei anna järele Oma õpilase palvele. **Inimlikkude mõistete järgi võib paista Kristuse äraütlemine Oma õpilasele—isa maha matta—julmana.** Kristus annab aga siinsamas Oma sõnadele vaimliku seletuse: „lase surnutel“ — nii piiritleb Kristus maailmikude inimeste seisukorda, vaatamata sellele, et nad füüsiliselt elavad on — „maha matta oma surnuid“. **Kristus avab Oma õpilasele selle sügavaima vaimliku saladuse**, et maailmikud inimesed ja nende surnud, kes lahkunud füüsilisest elust, on vaimlikult ühesuguses surma seisukorras, sest nii ühedes kui teistes pole **Vaimu elu: nende lõpp on üks ja sama!** Kristus käseb Oma õpilasel lahku lüüa nendest vaimlikult surnutest, mitte puutuda neisse, vaid käia **Jeesuse järel**, Tema ristisel ärasalgamise teel. See vaimlik nõue käib ka igapäevaste meie seast. Teine õpilane ütleb: Issand ma tahan Sinu järel käia! — aga luba mul enne jumalaga jätta oma kodustega. See õpilane tõemeelses võitluses ise lubab käia Jeesuse järel, kuid siinsamas hakkab tingima ja avab oma haige koha. Ta ei suuda kuidagi lahkuda oma sugulastest; ei suuda ennast lõpuliselt ära salata ja **kõigub sisemiselt**. See õpilane kujutleb oma vaimlises pimestuses, et tarvitseb temal ainult oma sugulasi süleda, korraks suudelda jumalagajätmiseks, kuidas kord ja kohus, ja alles siis salgab ta enese otsustavalt ning läheb Kristuse järele. Kristus paljastab selle vale vaimus ja ütleb: „**Ükski, kes oma käe adra külge paneb ja vaatab tagasi, ei kõlba Jumala Riigile**“ (Luuk. 9. 62.) Võõrkeelsete piiblitõlgete järele kujuneb välja järgmine vaimlik mõte: ükski Issanda teenistusse astujaist, kes otsustanud käia Kristuse järel ja siis veel pöörded maailma teeb endiste seostuste ja suguluskõitmete juure, ei kõlba või ei oma eeldusi—saksakeelsete tõlgete j; prantsusekeelse tõlke j.: on roojased Jumala Riigi jaoks. Need piiritletud täiendades teineteist, määravad väga täpsalt kindlaks nende Kristuse õpilaste seisukorra; algtekstis, nii avaneb sisemiselt, seisus just niisugune väljendusvorm, mis valgustas mitmest küljest nende jüngrite vaimlist seisukorda; venekeelse tõlke järgi: neist **pole head loota** s. o. nende peale ei või kindel olla ja neid ei saa vaimlikult usal-

dada. Ap. Jaakobus otsekohevalt ja kategeooriliselt annab teada, et „**Kahevaheliste mõtetega inimene on kindlusetu kõigil oma teedel**“ (Jaak. 1, 8). Seda sama väljendab Kristus teiste sõnadega: „**truuduseta väheses — truuduseta ka rohkes**“ (Luuk. 16, 10 venekeelse piiblit. j). Enam kui selge, et õpilased, kes ei suuda teha esimest ärasalgamist, **seada enam** puuduvad neil eeldused suurte eneseärasalgamiste tegemiseks s. o. nemad osutuvad oma sisemise vaimlise „seisukorraga“ võimetuteks ja „kõlbmatuteks“. Jumala Riigi jaoks: neil pole otsustavust ja truudust Issanda vastu! Teisest küljest, rikkudes Jumala Sõna käsundit ja **puutudes** roojase külge (2. Kor. 6, 14), nad muutuvad ka ise oma sisemise seisukorra poolest vaimliselt roojasteks Jumala Riigi jaoks (2. Peetr. 2, 20 — 22). Selle vaimlise roojusega, mis tekib osastumisest maailma vaimu, usklikud ei arvesta sugugi, on eemaldunud Kristuses puhtuse saavutamise vajadusest nii kaugele, et on kaotanud isegi sisemise vaimlise seisukorra puhtuse mõiste (1. Tim. 5, 22. Sisemiselt roojane seisukord, see on tavaline nähe kõikide usklike juures. Sellevastu Jumala Sõna (Ilm. 21, 27) ütleb kategeooriliselt, et „Jumala Riiki ei lähe midagi roojast...“ Usklikud ignoreerivad*) seda Jumala Sõna nõuet täielikult ja **nende sisemisse seisukorda puutuda** on valjusti keelatud niikaua, kuni nad kinni hoiavad välistest jumalakartlikest vagast ilmast. Kui kellegil on aga otsustavad julgust paljastada seda haiget kohta, seda usklike mädapaiset, siis asuvad kõik usklikud sõbralikult koos vaenujalale niisuguse töepärase Kristuse õpilase vastu ja kuulutavad ta kardetavaks vääropetajaks (ereetikuks). See annab tunnistuse sellest, kui kaugel on usklikud Jumala Sõna tõest.

„Puhas ja pahetu jumalakartus Jumala ja Isa ees on: hoiduda roojastamata maailmast.“ Jaak. 1, 27.

(järgneb)

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff*.

*) ignoreerima—tähelepanemata jätma, ennast teadlikult mitteteadjaks tegema.

Hing.

Maailmas ja pimeduses on piinas hing...

Kannatab ja nutab üksinda.

Mõistmata kõigist, võitleb hing...

Vaikseid pisaraid valab ta...

Ta unistas õnnest:

purustatud see...

Südamel kurb ja pime...

Kiir Kristuse valgusest!

Pimedus kadus...

Kristuse armastusest on soendatud hing...

Päale tormi ja valu

Kristuse juures leiab ta troosti ning rahu.

Hing leidis avatud taeva...

Oma haavad ja hädad avas

Kristuse vaikusesse jõudis,

Leidis igavese õhne...

Tule, tule sinagi hing!

Kristus ootab sind!

Tule Tema juurel

Nataly Smirnoff.

(Tõlge vene keelest M. O.)

Imenägemus.

Isiku loal, kes saanud nägemuse Issandalt, et ette hoiatada ja hoida Oma lapsi viimseaja kiusatuste ja eksituste eest, mahutame ta oma aja- kirja veergudele. Peame oma vaimlikuks võlaks paluda lugejaid, kel jänu vastu võtta Elavat Kristust südamesse ja käia Tema ristiteed, juhtida kõige tõsisemat tähelepanu nendele hädadohtudele, mis ähvardavad usklikke kooskõlas Jumala Sõnaga viimasel ajal ja millest nii selgesti kõneldakse selles nägemuses.

„Ja lendava mao saba tõmbas taevast kolmanda osa taevatähti ja heitis nad maa peale“.

Ilm. 12, 4.

— „Seistes vaimus ühe suure näite- lava taga, ma nägin seljatagant „viimseaja suurt õpetajat“, kes jutlustas pöördunult arvutu hulga tema järelkäijate poole; seal oli kõige mitmekesisemate usuliste voolude, elukutsete ja seltskonna seisukohtade esin- dajaid: mehi, naisi, vanu ja noori. Mulle oli ilmutatud, et see õpetaja valmistab teed antikriststile (kristusevastasele).

Tema jutlus sisaldas terve saataniliku plaani mitte ainult kristluse, vaid üldse terve inimsoo purustamiseks.

Lavale oli temalt asetatud erilised sea- deldised meetodite (võtete) sisu näitlikuks ära seletamiseks, mis määratud salajase eesmärgi kätte saamiseks, millest aga keegi peale „õpilaste“ ei tohtinud teada. Need meetodid, nagu avanes, pidi raken- datama usulist tüüpi maailma inimeste kasvatamiseks.

„Selle eesmärgi kättesaamiseks“, ütles õpetaja, „on vaja alul kõikide abinõudega ärakiskuda hinged nende sisemisest elust, mitte andes neile mingil tingimisel või-

malust koonduda enese sees. Selleks on küllalt katkestada hinge vaimlik-sisemine elu, tema sisemine osasaamine Jumalaga ja siis tuleb hing ise välja ja hakkab elama välist elu, s. o. väljaspool ennast.

Kunagi varem ei saanud ma nii sügavalt aru sisemise elu väärtusest ja vajadusest, kui selle nägemuse läbi.

Selle õpetaja sõnadest sain selgesti aru, et ainult sisemine elav ühendus Issandaga võib meid hoida viimseaja koledest eest. Sai selgeks, et kõik usundid, mis kutsuvad „välisele kristlusele“ on eksituses. See saatanlik õpetaja seletas, kuidas purustada sisemist ühendust Jumalaga.

Moodne õpetaja kriipsutas alla, et alul on tarvis tarvitada neid abinõusid, millede vastu on hingedel nõrkus või kalduvus ja millede külge nad olid kirglikult seotud juba maailmas. Ahvatledes sel viisil hinge pattu tegema, võib nende kallal teotseda edasi

„Selleks“, seletas õpetaja, „on vaja luua niisuguste ususeltside platvorm, kus vundamendis puuduvad üldse vaimlikud alged ja ei viida tegelikus elus läbi Kristuse õpetust, s. o. kuhu hinged astudes liikmeks võivad teha kõik, mis neile meeldib. Teiste sõnadega võivad sisemiselt jätkata patust elu.

Niisugune ususeltskonna põld on ainult hingede ligimeelitamise ja kinnipüüdmise kohaks; eriline nurm sobivate hingede väljavalimiseks ja nende ümbertöötamiseks teatavas suunas. Paremad löksud, mis annavad laialisi võimalusi ainult meile teadaoleva eesmärgi kättesaamiseks on: sport, sportmängud, võistlused, võimlemine, laulu ja muusika ühisõppimine (s. o. mehed ja naised koos) — alul usuline aga pärast maailmik — samuti koosuplemine ja tantsud, mis viivad sugulisele lodevusele ja langusele.

On veel palju teisi meetodeid“, nimeatas õpetaja näidates kuidas peab ligi meelitama maailma hingi usuliste üleskutsete katte all, „viima neid Elavast Kristusest ära kõrvale nii märkamata, et hinged ise sellest midagi aru ei saaks“.

Mind täitis hirm! Kunagi ei tulnud mulle pähe, et maailmikud tegevused, meelelahutused ja ebakombelised toaletid usulistes ringides ei ole sugugi lihtne eksimus või ümberpöördumise õigete mõistete puudumise tagajärg, nagu ma naiivselt arvasin, vaid kavakindlalt läbitöötatud saatana plaan, et usuliste üleskutsete sirmi all kaasa kiskuda tõemeelega

jänunejaid hingi, kel on eeldusi vastu võtta tõeset kristlust ja vaimlikku elu, s. o. juba ette võtta neilt võimalus tulla Kristuse juure.

Need hinged neile enestele märkamata kavatseti üleviia maailmikudelt roobastelt usulis-saatanlikkudele ja sellega viia neid hukatusse. See, mis maailmas (näiteks võimlemine) ei tee hinge halba, sai selle „õpetaja“ juhatusel all hingede hukkamise vahendiks; selge, et mitte võimlemine ega sport ei vii hinge hukka, vaid see kuidas seda tarvitatakse nendes „usuringides“.

Vaimus kõlas hää, kes küsis mind: „Kus maailmikud patused tegevused on hädaohtlikumad inimesele: maailmas või usuringides?“

„Muidugi“, vastasin mina, „suurem hädaoht on usuringides, seepärast et maailmas inimene ise tunneb kuulatelles südame tunnistuse hää, et tema pattu teeb, aga niisugustes ususeltsides harjutatakse inimest vaatama patusele kui seaduslikule ja õigele. Maailmast inimene võib tulla veel teadvusele, kahetseda ja jätta maha Kristuse väega kõik mis patune, aga niisugustes usuringides inimene kaotades mõiste patust ja kurjast, kaotab ka teadvuse et on tarvis kahetseda: inimene hakkab pidama patukahetsust liigseks! Selle kinnituseks, et patukahetsus on ülearune hinge harjutatakse sõfismi, see on tegema järeldusi, mis põhjendatud vale artlusele.

Silmade katmiseks tarvitatakse Jumala Sõna.

Antud juhul, et tõestada patukahetsuse ülearusust ja sellega kinni panna hingeel võimalus tulla Kristuse juure, toovad ette usu, nagu oleks vaimlikus elus küllalt ainult usust: vaimlikud jõupingutused ja patukahetsus loetakse ülearuseks. Selle vastu Jumala Sõna kriipsutab alla nii ühe kui teise vajalikkust. (Mat. 11, 12; Jak. 4, 9)

Jumala Sõna avab elava usu, kui patukahetsuse tagajärje, s. o. usk Jumalast tuleb patukahetsuse kaudu. (Mrk. 1, 15)

Mis „usk“ see on, mis läheb Jumala Sõna vastu, läheb patukahetsuse vastu ja ei võta vastu Jumala käskimist: „kahetsege pattu ja pöörduge ümber?“ (Ap. teg. 3, 19). Pimestatud hinged, kellel on käes küll Jumala Sõna, kuid ei tea selle sisu, ei suuda aru saada ja eksides võtavad vastu uue usu, mis ei tunnusta Kristuse ja Jumala Sõna autoriteeti. Sellesse seisukorda satuvad hinged võrast vaimust osasaamise läbi. Märkamata lepitades hinge pattudega, viiakse ta osasaamise võõra

vaimuga ja võetakse ära patu äratundmine ja sel teel võetakse temalt pääsmise võimalus, kinnipannes täieliku patukahetsuse vajaduse.

Inimene aga kujutleb, olles niisuguse ususeltsi liige, et ta on teel päästmise juure või mis veel hirmsam, et ta on päästetud s. o. ümberpööratud, mitte läbielades patukahetsust ja ümberpöördumist.

Häl vastas: „Sa oled õieti lahendanud. **Kui teie ei kahetse lähete kõik hukkal!**“ Luk. 13, 3; Ap. teg. 17, 30.

Ma hakkasin uuesti kuulama mida kõneles ja tegi õpetaja.

Nüüd oli näitelavale toodud seadeldis, mis sarnanes katoliku palvepingile, kus inimene laskudes põlvili pehmele padjakesele võib ka otsaesise toetada vastavale väikesele padjale, ainult erinevusega, et selle seadeldise küljes olid veel meelekohtade jaoks erilised liikuvad padjakesed nagu otsaesise jaoks.

Asetades inimese sellele pingile palve, hakkas see „õpetaja“ näitlikult ära seletama oma jutlust. Ta pani liikuma kõik kolm padjakest ja need peksid pehmelt inimese otsaesist ja meelekohti samal ajal aga tugevasti litsudes palvetaja pead.

„See on piltlik näide kuidas tuleb peksa ühe ja sama koha pihta inimese mõtet, kuni inimene võtab vastu temale tehtava sisenduse s. o. nii kaua kui inimene võtab vastu võõra mõtte ja **võõra veendumuse kui oma!**“

See tähendab, seletas „õpetaja“, „et on vaja vägivaldselt ümberveenda inimese mõtlemine selles suunas, mis meile tarvilik meie sihtide kättesaamiseks.“

Halvates inimese mõtlemise iseseisvuse ja katkestades inimese isikliku elava hingeühenduse Jumalaga, on tarvis sundida inimest võtma Jumala vastu see väline surnud suhtumine, mida meie tahame.“

Ma hakkasin jubeduse pärast värisema aru saades, et selle ohvriks langejad viiakse hoopis Jumalast ära.

Inimene tegi kramplikke enesevabastamise katseid ja püüdis tulla tagasi enesse, s. o. tagasi saada oma vaba mõtte, kuid kõik oli asjata: kõvasti ümber pea klammerdunud padjakesed hoidsid kinni, ka jalad olid selle aja jooksul kinni seotud s. o. hing oli juba kaotanud väimliku tee. Inimene osutus selles seisukorras oma õpetaja orjaks ja tema vaba elav ühendus Kristusega oli võimata.

Õpetaja pöördus oma poolehoidjate poole küsimusega:

„Mida taotlesin mina esiteks, kaaskiskudes hingi oma juure ja teiseks, mida saavutasin töötades inimese mõtlemise kallal, et sundida teda vastu võtma usulis-maailmliku elusuuna?“

Tõusis üles üks tema „õpilastest“ ja vastas:

„Alguses inimene laskis ennast ahvatleda maailmlikku hajukile seisukorda ja meelelahutustesse; maailmikud läbielamused ja maine heaolu olid inimese meelejärgi igakülgset ja ta rõõmustas salajas, et talle anti kätte selle õpetuse kaudu patuse ja maailmliku usuline õigustus, lepitati alaliste kompromisside ja vale seisukorraga: inimene võis vabalt jätkata ilmlikku ja patust ja lugeda ennast sealjuures kristlaseks. „Uus usk“ pidi temale avama uue armastusejumala, kes katab kõik üleastumised ja annab andeks kõik patud. Sealjuures tuleb sisse pookida mõiste, et see on ükskõik kuidas inimene elab.“

Nüüd on tarvis purustada Piibli mõte, tähendab mõte Jumala Sõna järgi, et Jumal-Armastus võtab vastu iga **kahetseva** patuse Kolgata ohvri pärast; patuse, kes otsustab oma patu maha jätta.“ II Peetr. 3,9.

Edasi jätkas õpilane: „inimene, erilise õpetaja kindla juhatuse all harjus nüüd mitte lihtsalt sportima, sportmänge mängima, tantsima j. n. e. aga alistudes ja alludes erilisele spordiõpetajale ta harjus sellega mehaaniliselt täitma mitte oma tahet, vaid oma õpetaja tahet, vastu võttes tema vaimu ja tema poolt antud suuna: inimene olles oma õpetaja käskluse all, sai mehanismiks tema käes – selleta poleks võimalik teda edasi viia meie programmi järgi. See on esimese saavutuse siht. Ja see kõik peab olema peenelt läbi mõeldud ja peenelt ellu viidud.“

„Teisel juhul“, jätkas õpilane, „meil on tegemist inimesega, kes lasknud enese juba välja viia sisemisest seisukorrast s. o. ta on harjunud olema oma õpetaja sõnakuulelik riist, tema tahe on halvatud võõra tahtega – ta elab enesest väljaspool. Inimesel ei ole enam isiklikku ühendust Jumalaga – inimene ei ela enam südames. Katkestatud on teed sisemisse ellu: oma isiksuse äratundmine, vahetegemine patu ja hea vahel.“

„Esiteks oli tarvis anda inimesele vastav töö või meelelahutus selle sihiga, et ära kiskuda inimest sisemisest elust s. o. ära viia teda Kristusest, samal ajal kinni pannes silmad jutlustega Kristusest.“

Teiseks, tõi ette õpilane, on vaja lõpulikult pöörata mõtlemine meie poolt soovitud arutluse ja veendumuste poole. Selle tagajärg: **inimene ei ela enam oma vaimlikku elu ja hakkab teadvuseta elama võõrast: õpetaja poolt temasse sisendatud elu. Inimene sureb vaimlikult.**

Õpetaja jäi oma õpilase vastusega täiesti rahule ja ütles, et õpilane on küpsenud õpetaja astme jaoks, ülendas tema „õpetajaks“ ja saatis tööle selle programmi järgi.

Sel ajal demonstratsiooni piina all olev inimene, sirutas kramplikult käsi, et vabaneeda, kuid asjata. Ilmus must vaim, keda inimene ei näinud ja ütles temale: „Oo sõber! **Ainult rahustu — sa ujud Jumala armastuses!!**“

Õnnetu inimene uskusi saatana: inimene **ei teinud enam** vahet Jumala hääle ja saatana hääle vahel.

Siis küsis minult hääl taevast:

„Mis tegid need satanistid ära kadunud pojaga?“

„Nemad kõige pealt hävitasid vaimlikult tema isiksuse“, — vastasin mina — „s. o. võtsid ära tema Issandalt antud vaimliku indiviidi, võtsid tahte ja orjastades tema enesele vaimlikult, heitsid põrgu. **Kaotades vaimliku, selle inimese kehaline elu on kaotanud kõik oma väärtuse tähenduse ja ülesande***“). Selles seisukorras nimetab inimene pattu heaks, kirge heategijaks ja loeb ennast kristlaseks.

Ühendus Jumalaga on kaotatud — inimene on astunud ühendusse saatanaaga. Kannatuse-valu haaras minu südame.

Nähes hukkuvaid inimesi mitte maailmas, mitte avalikkudes pattudes, vaid usuringides, kus inimesed kindlad oma päästmises — see on südant lõhestav!

Ma tahtsin põgeneda, kuid ei tohtinud, sest pidin lõpulikult teada saama terve saatanaliku plaani.

Seks ajaks jäid näitelava ette ainult selle „õpetaja“ erilised ustavad „õpilased“. Ta jätkas nendele oma kõnet, osutades samasugusele seadeldisele, millel eelpool demonstreeriti inimest. Uus seadeldis oli aga palju suurem ja iseäraldusega, et siin veel külgedel olid suured liikuvad nahkpadjad, millede abil kokku surudes sinna asetatud inimene kaotas ligasuguse liigutamise võimaluse.

*) Kristus nimetab niisuguseid vaimlikult „surnuteks“. Kristus ei luba oma õpilasel isegi oma isa — „vaimlikult surnu“ — matmisest osa võtta. (Luuk. 9, 59—60).

See masin oli tehtud kristlike koguduste jaoks. Nagu üksik inimene sviidi selle õpetuse absoluutsele sõnakuulmisele, nii viidi ka terved kirikud sõnakuulmisele ja seisukorda, mida nimetatakse nende saavutiste kõrgustipuks.

Mind haaras niisugune hirm, et ma oma südames karjusin Issanda poole:

„Kas tõesti Sa annad Oma lapsi saatana ohvriks!“

Hääl taevast vastas:

„Minu lambad kuulevad **Mind ja võõra palgalise juure ei lähel!**“ (Joh. 10, 4—5)

„Ole ustav surmani, siis annan sulle elukrooni!“ (Ilm. 2, 10).

„Tähendab“ — hüüatasin ma — „ainuke pääsimine on kutsuda Sinu juure ja avada Sind, kallis Jeesus!“

Hulk häáli vastas taevast:

„**Tall on kõik ära võitnud!**“

Saadest sellest vaimlikku kinnitust, ma pidin lõpuni teada saama saatana plaani.

Näitelaval hakkas õpetaja piinama kristlikku kogudust oma ehitatud seadeldisega. Puuduvad sõnad nende hirmsate vaimlike piinade edasiandmiseks.

Ta jätkas oma kõnet avalikult ja jõhkralt, pühendades oma õpilasi selle õpetuse saladusse. Ta seletas neile, et nagu omal ajal piinati Kristuse füüsilist keha, nii ka nüüd on tarvis piinata ja surmata Tema vaimlikku keha s. o. Tema üleilmist tõset kirikut. Lüüa naelu Kristuse vaimlikku elavasse kehha tähendab viia vaimlikku surma üksikud selle elava kiriku liikmed. „Nüüd“ — ütles ta — „on vaja lüüa lõpmata hulk naelu — mida rohkem, seda parem **Lüüa Kristust näkku, tähendab kunstlikult laimata ja mustata Tema tõsiseid ustavaid järelkäijad — neid, kes käivad enesesalgamise ristiteed, maha tehes neid kõige rõvedama laimuga.**“

Kõik tõsiste Kristuse jüngrite laimajad on meie sõbrad“ — ütles „õpetaja“.

Siis tõusis üles üks õpilastest ja küsis õpetajalt: „Kas tõesti on vaja selleks usulisi ringe ja usuline reklaam, kas ei saa otsekohe minna Kristuse ja Tema õpilaste vastu?“

Õpetaja hakkas naerma: **usuringid on meile tarvilikud tões ja Kristuses tugevate hingede kinnipüüdmiseks ja halvamiseks!**“

Õpetaja muutus ikka julmemaks ja kavalamaks. Ikka selgemini tuli temas nähtavale saatana vaim. Oli silmapilke kus paistis, et saatana ise ei või olla koledam sellest hukatuse pojast.

„Saage aru“, ütles õpetaja „viimsel ajal koondub kõik oma sisu poolest nii üldkui ka üksikelus ühe otsuse juure: **kas Elava Kristuse poolt või Elava Kristuse vastu.** Kristlikud organisatsioonid ei näe ja ei saa sellest aru. Nad **näriavad ükzteizt** ja hävitavad ise oma lahkolekuga elava kristluse jõu. Meil on tarvis seda ärakasutada ja juhtida see vaen tõepäraste Kristuse õpilaste vastu.

Tõepärased Kristuse õpilased on need, kes mitte segades Kristuse Vaimu maailmliku vaimuga, võitlevad patu vastu kõikides eluavaldustes*). Kristlased maailmas, kes ka väliselt niikui orjastatud maailma vaimule (näit. moe läbi), ei ole meile kardetavad. **Kui nemad väliselt (riietus, kombed j. n. e.) kardavad tunnistada Elavat Kristust, siis on sellest juba päris selge, et nad ei suuda seista surmani Kristuse tõe eest.** (Luuk. 16, 10).

„Niisiis“, ütles õpetaja, „meie töökava on: lõksudega Kristusest ära viia hinged, kinni püüda neid oma usuringidesse ja külge pookida hingedele maailmliku vaimlikuga ühendamise vajadust nii kaua kuni nad ise samastavad Kristuse Vaimu maailmliku vaimuga, kaotades võime vahet teha tõe ja vale vahel.

Tõsivaimliku ja vaimliku elu mõiste kustutatakse hoolikalt nende arusaamisest ja patuse segamine kristlikuga läheb nii sügavale, et nad ei suuda enam vaimus ärgata, tulla enesesse ja pöörduda Kristuse poole. Nad kujutavad enesele ette, et nad on pöördunud Jumala juure aga tõepoolest oleme meie nad pööranud antikristi poole“.

Õpetaja naeris: „Evangeliumi tõe“, jätkas ta „meie trapereerime oma õpetusega nii hästi, et neile pähegi ei tule, et nad on antikristluse võrkudes.

Meie kõneleme neile Kristusest, meie ei eita Evangeliumi, kuid samal ajal ei lase mööda ühtki võimalust, et neid ärakiskuda Elavast Kristusest. Andes täisealiste nagu lastele kätte huvitavaid mänguasju vastavalt nende kasvuaiale ja huvile — meie veame nemad Elavast Kristusest ära meie teele. **Kristuse õigepärase õpetuse** sisu asemel, meie toidame neid **inimlike õpetustega.** Lööme üle neilt Evangeliumist arusaamise. Kui nemad aga kristlike katete all kinnituvad patu seaduslikuks saamises, siis on meie siht kätte saadud“ — ütles õpetaja.

*) Hebr. 12, 4.

Meie lööme risti ja tapame Kristuse vaimliku keha püüdes purustada Tema päästmisplaani. Meie ahvatleme Kristuse kiriku pattu, ahvatleme tema osastuma maailma. **Sunnime neid ärasalgama Kristuse enesesalgamise *) käsust,** harjutame tõe segama valega. valgust pimedusega, õpetame neid mitmesuguste kirgede ebajumalaid kandma oma südame ja seeme neid oma enese keha teenimisega, kuna **see kiusatus on kõige lähem ja sellega on kõige kergem inimest kinni püüda.** Ahvatleme neid maise hüvangu ja kiusume inimesest välja kõik, mis hoolitseb selle eest, et oleks Elav Kristus südames.

Kristus kui Jumala Poeg võis Kolgatal välja kannatada kõik piinad ja surma, kuid esimene Kolgata kahvatub selle kõrval kui muutes lõustaks Tema kiriku vaimliku näoilme, sunnime Teda vaevlema vaimlikul orjastamise ristil. See piin ületab kõik piinad Kolgatal. Meie hävitame esimese Kolgata eesmärgi, meie hävitame Kristuse vaimlikult elava kiriku!

Esimene Kolgata leidis aset ainult ühes paigas, aga teisel Kolgatal meie sunnime **Kristust Tema elava kiriku näol kannatama üle terve maailma!**

Sel silmapilgul ilmus saatan ja terve põrgu lagises naerust, kahjurõõmust ja saatanlikust rahuldusest kui saatanlikult peenelt on õnnestunud „õpetajal“ viia kiusatusse usklike**). Viies neid alguses ainult osasaamisse maailma vaimust, maailma lõbudest, siis mood, sport, tants jne., kõik nii süütult ja märkamata — aga lõpuks igavene hukatus!

„Sina pole õpetaja, vaid suur ahvatleja“ — ütles saatan ja terve põrgu lagistas naerda.

Ma värisin hirmu pärast.

Kunagi ei olnud ma näinud nii teravalt seda usklike koledest, et nemad segavad Kristuse vaimu maailma vaimuga, lähevad kompromissidele, annavad järele oma ihadele, patule ja saatanale!

„Õpetaja“ jutlus viis mind ap. Johannese sõnade sügavuse mõistmisele, et antikrist (kristusevastane) on tulnud juba maailma (1. Joh. 2,18; 4, 3), s. o. vaim, kes läheb Kristuse Vaimu ja Tema käskude vastu.

Terve inimsoo elu avanes mulle, kui üks vajadus kõigile: rutem kahetseda oma patte ja pöörduda Elava Kristuse juure.

*) Luuk. 14, 33.

***) Ilm. 12, 4. Tähed on usklikud. Taan. raam. 12 peat.

Vaimuvaate ees kadusid kõik inimlikud seinad, mis lahutavad üksteisest kõiki maa-pealseid kirikuid ja kogudusi, avanes ainus Jumala vaimne mõõdupuu:

Elava Kristuse poolt või vastu.

Ja see mõõdupuu läks vaimus läbi kõikide inimsoo kihtide, läbi kõikide kirikute ja ususeltside. Tuli välja, et ühe ja sama organisatsiooni katused varjasid koos Elava Kristuse sõpru ja vaenlasi.

Kristlikud organisatsioonid ühendasid enesesse patuarmastajad patuvihkajatega.

Niisugune Kristuse hingede ühendus roojastega nakatas osasaamise läbi puhtaid hingi üldise patu ja languse nakkusega (külgehakkus).

Oli avatud, et Kolgatal sündis Elava Kristuse täielik võit ja saatanlik teise Kolgata plaan on ainult antikristi unistus.

See saab purustatud, ainult usklikud, kes ise lasevad ennast kinni püüda, petta,

lähuvad kompromissidele ja järgnevad vabatahtlikult võõrastele palgalistele, ähvardab hädaoht ja hukatus. (Ilm. 12, 4).

Vaimlikult avanes minu silmade ees imeline vaateväli:

Kõikjal janunejad ja Kristust armastajad Tema tõsised ja ustavad järelkäijad, jättes maha inimlikud õpetused, hakkasid ühinema vaimus kohtamiseks Ülestõusnud Kristusega!

Siin ei olnud jagunemist evangeeliumi koguduste liikmeteks ja ametliku kiriku liikmeteks, **ei**, need **olid valgustatud hinged**, need hinged, kes pesenud puhtaks oma riided Talle veres (Ilm. 7, 13—17), et käia Tema järel kuhu Tema iial läheb.

Need olid hinged, kes tõepäraselt kahetsesid ja pöördusid ümber, et minna Jumala Riiki.

Ei kirik ega kogudus päästnud neid, vaid

Tall ise — Elav Kristus!

Palume meie lugejaid juhtida oma tähelepanu sellele; et **meie pääsmine ei olene kirikust või ususeltsist, vaid meie isiklikust suhtumisest Kolgata ohvrise — olenevalt sellest: kas meie oleme ümberpööratud või mitte?** Luges seda nägemust, katsugu igaüks ennast sisemiselt läbi: kas ei ole **märkamata** see mürgine külgehakkus (nakkus), millest räägitakse selles nägemuses, tunginud ka tema ellu?

Vaja on erapooletult, valjult ja rahulikult läbi arutada **oma** sisemine seisukord: kas ei ole seal Kristuse Vaim ärasegatud maailma vaimuga, tõde valega, valgus pimedusega?

„Sest et sa oled Mu kannatuse sõna pidanud, siis tahan ka Mina sind hoida kiusatuse tunni eest, mis on tulemas kõige maailma peale, neid läbi katsuma, kes maa peal elavad“. Ilm. 3, 10.

TOIMETUS.

„Elu-Päikese“ kirjavahetusest.

Mida arvab haritud prantslane ajakirjast „Elu-Päike“.

„J'ai lu Votre journal avec le plus grand intérêt et je crois fermement qu'il est présenté sous la forme la plus utile ou plutôt la plus capable d'efficacité pour la transformation des âmes puisqu'elle **amène l'âme aux pieds du Christ en lui indiquant franchement le repentir qui conduit au but.**

J'ai lu beaucoup de journaux religieux, surtout protestants, **mais tous**, à part quelques bons morceaux, **s'égarent hors du sujet** et ne donnent aucun conseil élémentaire sur lequel l'âme errante puisse s'appuyer et suivre la route qui la mène au Christ...

M. Furrer.

France, 25 II. 34.“

Tõlge.

„Lugesin Teie ajakirju („Elu-Päike“ — „Солнце Жизни“) suurima huviga ja usun kindlasti, et ta kujutab enesest kõige otstarbekohasemat või kõige suuremate eeldustega hingede olemuse teisendamise teostamise vormi, **sest ta viib hinge Kristuse jalgade juure, avalikult osutades patukahetsusele, mis viibki sihile.**

Olen lugenud palju usulisi ajakirju, peaauglikult protestantlikke, kuid **kõik**, väljaarvatud mõned õnnestunud palad, ekslevad eemal eesmärgist ja ei anna ainustki põhjalikku nõuannet, millele võiks toetuda äraeksinud hing ja minna seda teed, mis viib Kristuse juure...

M. Furrer.

Prantsusmaal, 25. II. 34.“